

Telegraful Român

Organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și SIBIU și al Episcopilor CLUJ și ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500. Autorități și străinătate Lei 1000. De sprijin Lei 1500. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Nr. 2014/1951

Nicolae,

din Indurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramurăș

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos

„Acum Hristos s'a sculat din morți, începătura învierii celor adormiți făcându-se”
I Cor. 15, 20

Iubiții mei fii sufletești,

Praznicul Învierii Domnului a sosit iarăși la noi, umplându-ne sufletele de bucurie și de nădejde. El împrăstie lumină cerească peste viața noastră. El ne dă siguranța că dincolo de viața aceasta trecătoare ne așteaptă o viață netrecătoare, nespum mai fericită.

Căci învierea lui Hristos este izvorul și temelie nădejilor noastre, este dovada că nu moartea are cel din urmă cuvânt, ci viața. Lupta dintre viață și moarte a fost hotărâtă prin învierea Domnului Hristos de partea vieții și dacă moartea mai dănuiește încă la suprafață, puterea ei a fost slăbită în toți cei ce sunt ai lui Hristos, în toți cei în cari viața este Hristos, biruitorul morții.

Învierea Domnului Hristos e înainte de toate dovada Dumnezeirii Lui și drept urmare dovada adevărului învățaturii Lui și noi ne punem încrederea fără șovăială în învățătura Lui, căci ea e învățătura lui Dumnezeu și celce-și călăuzește viața după ea, nu greșește.

Dar învierea Domnului Hristos e și dovada învierii noastre viitoare, căci Hristos n'a înviat numai pentru sine, ci pentru noi toți, fiind înainte mergătorul nostru în viața cea nouă de după moarte. El a croit prin învierea Sa pentru noi toți un drum spre viața cea adevărată din preajma lui Dumnezeu, unde nu mai este moarte. Atârnă numai de noi să pornim pe acel drum, căci la capătul lui ne va squote Hristos însuși. Moartea Lui fără de păcat, jertfa de bună voie a vieții Lui a deschis drumul spre viața cea adevărată întâi pentru Sine, apoi pentru toți cei ce vreau să-i urmeze Lui. „Drept aceea, fraților, având întru sângele lui Iisus îndrăzneală să intrăm în Sf. Sfințelor, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o nouă din nou, prin catapetezmă, adică prin trupul Său” (Evrei 10, 19—20). De aceea „să ținem mărturia nădejzii nesmintită, pentru că credincios este cel ce a făgăduit” (Evrei 10, 23). Nici o clipă să nu ne în-

doim în învierea noastră, ci să stăm tari în nădejdea ei, pentru că temelie acestei nădejdi e alcătuită de învierea Domnului și de făgăduiala ce ne-a dat-o El, că și noi vom învia. Vor învia chiar și cei păcătoși, dar nu spre viața fericită, ci spre nefericirea veșnică. „Nu vă mirați de aceasta, că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecării” (Ioan 5, 28—29).

Având această nădejde, iubiții mei fii sufletești, îndatoririle și ostenele vieții acesteia nu ni se mai par grele. Noi știm că ele sunt de scurtă dănuire și că dacă le purtăm cu vrednicie și cu credință în Domnul nostru Iisus Hristos, ele ni se fac drum spre viața fericită și după moarte. Noi le primim atunci pe toate cu bucurie pentru Hristos. Socotim atunci împreună cu Apostolul că „pătimirile vremii de acum nu se pot asemăna cu mărirea care va să se descopere pentru noi” (Rom. 8, 18).

Lucrul de căpetenie este, iubiții mei fii sufletești, să avem în noi duhul lui Hristos, iar pe acesta îl avem prin iubirea față de Hristos, știut fiind că cei ce se iubesc au în ei același duh. Dacă ne vom sili să avem în noi duhul lui Hristos, acest duh va învia și trupurile noastre. „Iar dacă duhul celui ce a înviat pe Iisus Hristos din morți locuiește întru voi, el cel ce a înviat pe Iisus din morți vii va face și trupurile voastre cele muritoare, pentru duhul lui care locuiește întru voi” (Romani 8, 11).

Dar duhul lui Hristos se arată în noi într-o viață curată, fără de păcat, într-o viață după voia lui Dumnezeu, nu după voia poftelor trupului. Drept aceea numai cei ce viețuiesc după duhul lui Hristos sunt ai lui Hristos și vor învia ca și El spre învierea vieții. Cei ce n'au duhul lui Hristos în ei, ci viețuiesc după poftele trupului lor, trăesc în păcate, aceia nu sunt ai lui Hristos (Rom. 8, 1) și

(Continuare în pag. 3)

Luna Mai

Luna Mai este luna florilor, a luminii, a bucuriei, a vieții. Probabil de aceea muncitorimea din toată lumea a ales ziua de 1 Mai ca zi a ei zi a primăvăratecelor ei nădejdi, a setei ei de lumină și de viață mai bună și mai fericită. În această zi clasa muncitoare își trece în revistă forțele, face bilanțul luptelor și biruințelor de până atunci și privește cu încredere și curaj spre viitorul pe care și-l făurește, pe care-l vede luminos și senin, frumos și încântător ca luna Mai. Și într'adevăr de-atunci de când 1 Mai a devenit ziua solidarității internaționale a muncitorimii, clasa muncitoare a mers din biruință în biruință. Prin revoluția din Octombrie a 6-a parte a globului pământesc s'a smuls din sistemul capitalist, făurind primul stat socialist din lume. Acest fapt a dat mișcării revoluționare din toată lumea un nou avânt, dar tot deodată a indicat calea de luptă și biruință, oferind modelul după care să se orienteze toate mișcărilor muncitorești din celelalte țări.

Astfel anul acesta în 8 Mai se aniversază 30 de ani dela înființarea Partidului Comunist Român, astăzi Partidul Muncitoresc Român. Factorul hotăritor, sub influența căruia s'a născut P. C. R. a fost victoria Revoluției din Octombrie 1917. Muncitorii revoluționari români au început să înțeleagă că lupta clasei muncitoare nu poate ajunge la biruință pe calea reformismului social-democrat, care se mărginea la revendicări economice în cadrul sistemului capitalist și ajunsese la atitudini de oportunism și pactare cu burghezia, ci pe calea marxism-leninismului arătată de revoluția socialistă din Rusia, a îmbinării revendicărilor economice cu lupta politică de răsturnare a regimului capitalist și de instaurare a dictaturii proletariatului. O mare influență în acest sens a avut și înființarea Internaționalei Comuniste, Internaționala III, la Moscova (Martie 1919), care a constituit cel mai puternic sprijin pentru crearea partidelor comuniste, pentru consolidarea lor și înfrângerea influenței oportuniste. Astfel s'au format și la noi grupuri comuniste în sânul organizațiilor socialiste încă la sfârșitul anului 1917, care s'au întrunit într-o conferință la Iași în Martie 1921, constituind aripa de stânga a social-democraților. Grevele, ce s'au desfășurat din 1918 până în 1920, culminând în greva din Octombrie 1920, care a cuprins peste 200.000 de salariați, au arătat muncitorimii că spre a nu fi înfrântă e nevoie de un partid revoluționar consecvent, din care să fie înlăturate toate elementele oportuniste. Astfel Congresul Partidului Socialist, care s'a deschis la 8 Mai 1921, a votat cu majoritate de voturi (4/5) transformarea P. S. în P. C. R., afiliat la Internaționala Comunistă

Astfel s'a născut P. C. R. ca avangardă și stat-major al clasei muncitoare în lupta ei pentru realizarea societății socialiste în România. El a

(Continuare în pag. 6-a)

ÎNVIEREA DOMNULUI

Influențe venite din Apus au generat aproape icoana învierii, în care se vede îngerul lângă piatra ridicată, Mântuitorul ieșind din mormânt ca un biruitor și străjarii căzuți pe jos de spaimă. Această icoană a răspândit pretutindeni o imagine falsă despre învierea Domnului. Ea este asemănătoare cu învierea lui Lazăr. Aici îngerul ridică piatra, acolo o ridică oamenii. Aici Mântuitorul înviază și iese din mormânt singur prin puterea Tatălui, acolo Lazăr înviază la porunca Domnului. Aici se spăimântează străjarii, acolo s'a spăimântat tot poporul, care era de față. De sigur faptul însuși al înțoarcerii la viață al unui trup mort este un lucru cutremurător și minunat. Dar învierea Domnului nu s'a întâmplat așa cum ne-o sugerează icoana de origine apuseană, ci cu totul altfel. Iconografia ortodoxă o reprezintă fie prin sdrobirea iadului și eliberarea sufletelor dreptilor din robia lui, fie în mod real, arătând pe Iisus Hristos înviaț deasupra mormântului, care este cu piatra pe el și cu pecețile nestrucate și străjarii adormind. (Vezi capela din stânga dela biserica Sf. Nicolae din Orașul Stalin). Căci așa cântăm la strană mereu — fără ca să băgăm de seamă. (Vezi: Tropar gl. 1, Laude gl. 5, Peasna 6-a din Canonul Paștilor).

Din toate acestea rezultă că Mântuitorul a înviaț în vreme ce piatra era pe mormânt și a ieșit din mormânt fără a ridica piatra și fără a strica pecețile și fără ca străjarii să știe ceva. Acest lucru rezultă și din Sfintele Evanghelii. După Evanghelia dela Matei îngerul s'a pogorît și a prăvălit piatra de pe mormânt în zorii zilei, când au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie ca să vadă mormântul. De ce a prăvălit piatra? Ca să iasă Mântuitorul din mormânt, așa cum ni-l înfățișează icoanele amintite? Nu. În momentul în care îngerul a prăvălit piatra, Iisus nu mai era în mormânt. El a înviaț înainte de aceasta. Prăvălirea pietrei a fost necesară pentru ca femeile mironosițe să vadă că mormântul e gol și să se convingă astfel că Iisus a înviaț, iar străjarii să-și dea seama că e la mijloc un fenomen supranatural. Îngerul însuși zice către mironosițe: „Știu că pe Iisus cel răstignit căutați. Nu este aici, căci s'a sculat precum a zis” (Mt. 28, 1-7). Istorisirea este destul de clară pentru a înțelege că Iisus n'a avut nevoie de înger să ridice piatra, ca să poată ieși din mormânt, ci a înviaț înainte de ridicarea pietrei.

Ce însemnează aceasta? Nimic altceva decât că învierea lui Iisus nu e tot una cu revenirea trupului la viață, așa cum e cazul cu învierea lui Lazăr. Lazăr s'a întors din moarte la viața cea dinainte, a mai trăit după aceea mulți ani, dar tot a murit, căci trupul acesta este muritor, chiar dacă a revenit odată din moarte la viață. Pe când Iisus s'a întors din moarte la o altă viață, la o viață nemuritoare: el a înviaț ca să nu mai moară, să fie veșnic viu. Aceasta însemnează că, prin lucrarea Duhului Sfânt, prin lucrarea Dumnezeirii, trupul lui Iisus s'a transformat, devenind din trup muritor trup nemuritor, din trup material, trup duhovnicesc, din trup supus nevoilor fiziologice trup preamărit, din trup încadrat în categoriile spațiului trup mai presus de aceste categorii. E un trup spiritualizat, care participă la viața veșnică și are cu totul alte calități, decât trupul obișnuit. Acest trup spiritualizat poate ieși din mor-

mânt piatra fiind pe mormânt, poate intra la ucenici ușile fiind încuiate etc. El în mod obișnuit e invizibil, neperceptibil simțurilor noastre, care nu sunt făcute spre a percepe trupuri spiritualizate — dar Mântuitorul se poate arăta după cum vrea, cât vrea și cui vrea, ca să-i convingă de realitatea trupului înviaț. După înălțarea la cer însă, El nu se mai arată decât lui Saul pe drumul Damascului, dar este viu și permanent prezent în chip nevăzut în lume. Se va arăta iarăși la a doua venire în toată mărirea Sa, când și cei credincioși vor fi preamăriți ca El, trupurile lor spiritualizându-se și strălucind de lumină dumnezeiască. „Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestrucăciune și acest trup muritor să se îmbrace în nemurire” (I Cor. 15, 53)

P. C. Prof. Academician Gala Galaction, în entuziastele prelegeri ce le-a ținut la Institutul Teologic din Sibiu (luna Martie a. c.) despre convertirea lui Saul și învierea Domnului, ne-a atras atenția asupra unui amănunt semnificativ, care întărește faptul învierii cu trup duhovnicesc. Anume, când au alergat Petru și Ioan la mormânt, evanghelistul spune că Ioan a intrat în mormânt după Petru, deși sosise la mormânt înaintea lui: „Deci atunci a intrat și celălalt ucenic, care venise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut” (Ioan 20, 8).

Ce a văzut Ioan de a crezut? A văzut giulgiurile și mahrama capului. Desigur însuși faptul că giulgiurile au rămas în mormânt — având în vedere neputința de a le deslipi de trup — este o dovadă suficientă că aici s'a petrecut ceva neobișnuit. Dar comentatorul adaugă: Ioan a văzut giulgiurile neatînse, ca și când Iisus ar fi ieșit din ele ca un abur sau ca un duh. Trupul spiritualizat al lui Iisus s'a deslipit de giulgiuri și a ieșit din ele fără să le miște, așa cum a ieșit din mormânt fără să rupă pecețile și fără să ridice piatra. Aceasta a văzut Ioan și a crezut. Nici nu putea să nu creadă: faptul era prea evident.

Deci în învierea Domnului se petrece un proces de transformare așa de totală a trupului, încât am putea spune că e o creație din nou a lui: trupul material se spiritualizează, este eliberat de nevoile fiziologice și instinctive și de categoriile spațiale, devenind o expresie clară a spiritului și mediu de transmitere a luminii divine. Este un trup preamărit, transfigurat de energiile divine. Se înțelege că posibilitatea acestei transformări noi o putem concepe: ea este starea după care năzuește sufletul omenesc, care vrea să fie eliberat de toate mizeriile trupului carnal (de boală, necesități instinctive, moarte etc.), să ajungă la o viață plenară, în care și trupul să fie preamărit. Dar nu ne putem imagina starea aceasta, pentru că imaginația lucrează cu elemente concrete materiale, nu cu elemente spiritualizate, abstracte.

*

Ce însemnătate are pentru credincioși faptul acesta al învierii? Întâi că în înviere s'a pus început creerii din nou a lumii, transfigurării ei. Iisus Hristos este începătorul învierii noastre și a transfigurării cosmosului întreg. Cel ce crede în învierea Domnului crede și în învierea de obște, că noi toți vom învia, că — prin puterea lui Dumnezeu — toate se vor înnoi și creatura aceasta va fi prefăcută într-o nouă crea-

tură, când „Dumnezeu va fi totul în toate”, cum zice Sf. Ap. Pavel.

În al doilea rând că Iisus Hristos este viu ca persoană divin-umană (trup și suflet) și trupul Lui este instrument de iradiere și revărsare a harului divin peste toți cei ce cred într'Însul. Umanitatea lui Iisus, ridicată în intimitatea Dumnezeirii, e ca un soare central, din care se răspândesc razele harului și sfințeniei peste toți credincioșii. Pentru că moartea nu l-a înghițit, ci El este viu, tot cel ce crede în El este viu, tot cel ce crede în El intră în comuniune spirituală vie cu El, în relație vie dela persoană la persoană și se unește cu El într-o iubire fără de margini, o iubire care-l face să fie „un duh” cu Iisus Hristos, cum spune Sf. Ap. Pavel. Prin umanitatea Lui transfigurată noi ne întâlnim cu Dumnezeu, prin „fratele” nostru Hristos noi intrăm în relație cu Persoanele divine și primim în lăuntrul nostru puterile divine, ce emană din Dumnezeire. Iar aceste puteri divine fac din noi „o creatură nouă”, ne dau „forma” lui Iisus Hristos, ne „îmbracă” în Hristos și în ele avem forța morală necesară unei vieți înnoite, unei vieți după asemănarea lui Hristos.

Ori ce iubire care leagă două sau mai multe suflete într-o unitate suprapersonală, toarnă forțe de înnoire în suflete, le îmbogățește. Cu atât mai mult iubirea care unește pe credincios cu Hristos, va turna în cel credincios puteri divine, care îmbogățesc sufletul și-l ridică la un nivel spiritual și moral superior. Iar unirea aceasta poate să devină așa de profundă, iubirea așa de nelimitată, încât să mărturisești cu Sf. Ap. Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20).

Unirea aceasta cu Hristos cel înviaț se realizează în Biserică, prin Sf. Taine, sf. slujbe, rugăciune și fapte bune. În sfin, tele slujbe este prezent și lucrează însuși-Hristos. El își revărsă harul divin, iubirea divină prin Sf. Taine peste toți cei credincioși. Aceasta este viața tuturor formelor cultice ale Bisericii: prezența vie a lui Hristos și trăirea acestei prezențe. Credincioșii, care participă cu evlavie și inimă curată, la aceste slujbe, nu se opresc numai la cuvinte, gesturi și cântări, ci prin toate acestea ei simt prezența vie a lui Hristos și își deschid sufletele, ca să le umple Hristos cu sfințenia Lui, cu iubirea Lui, cu bunătatea Lui, cu înțelepciunea Lui. Această comuniune personală cu Hristos este esențială în cultul divin: prin ea credinciosul se înnoiește necontenit, se leagă mai intim de Hristos și se dăruiește Lui, finzând să viețuiască după pilda ce i-a dat-o El.

Rugăciunea este convorbirea sufletului credincios cu Hristos cel înviaț. Și așa cum convorbirea cu o personalitate îți luminează și îmbogățește sufletul, convorbirea cu Iisus în rugăciune te umple de lumină, de iubire, de pace, de bucurie, de sfințenie, de tot harul ce se revărsă cu îmbelșugare din Hristos. A te ruga însemnează a ieși din tine însuși, ca să te pierzi în Hristos și din El să primești puterile înnoirii.

Iar fapta cea bună este roada acestor puteri divine revărsate din Hristos. Căci pomul cel bun produce roade bune. Se înțelege însă că numai prin colaborarea neîntreruptă a voinții noastre cu harul divin. Dar prin fapte bune crește și asemănarea noastră cu Hristos și deci se intensifică și iubirea noastră față de El. Cu cât îl iubești mai mult, cu atât îți împlinești mai deplin poruncile și făcând poruncile ajungi să îl iubești mai mult. Fapta isvorăște din iubire, dar ea și face ca iubirea să crească.

Iată ce importanță centrală are învie-

(Urmare în pag. 6-a)

HRISTOS INVINGE MOARTEA

N'a fost lucru ușor pentru Iisus să-și convingă învățăceii că El care a murit odată, era iarăși viu. Doar ei cu ochii lor îl văzură ținut pe cruce cu pieptul deschis și doar mâinile lor îi desfăcură trupul înțepenit și rece de pe lemn și-l așezară în mormânt. De aceea, nu mai puteau cugeta la El ca la o ființă vie.

E adevărat că Iisus înainte de moarte le-a spus că va învia, dar învierea e un fapt atât de îndepărtat de orice închipuire omenească încât se pare că ei mai degrabă au interpretat cuvintele Lui ca pe o pildă care trebuia explicată.

Să ne oprim puțin să analizăm primele impresii din dimineața Duminicii aceleia, în care s'a întâmplat faptul minunat al Învierii.

Nu era răsărit soarele, când femeile cucernice, cumpărându-și mirosmenuri, s'au hotărât să meargă la mormânt să ungă trupul Domnului. Maria Magdalena nu mai avea răbdare să aștepte pe tovarășele ei zăbăvite cu cumpărăturile, ci aleargă singură la mormânt. Ceea ce vede acolo o pune în uimire: piatra răsturnată și intrarea la mormânt deschisă. Ce s'a întâmplat? Cine putea da vreo informație? Fără să mai privească mormântul, aleargă cu inima zdrobită de durere la Petru și la Ioan cărora le spune: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde l-au pus” (Ioan 20, 2).

În vremea aceasta femeile celelalte pleacă și ele la mormânt, dar pe drum încă fiind, își aduc aminte de un lucru la care înainte nu s'au cugetat: cine le va răsturna piatra, căci era mare foarte. Preocupate de gândul acesta ajung la mormânt și văd că piatra de pe ușa mormântului era dată la o parte. Mai curajoase decât Maria Magdalena, intrară înăuntru și văzură un tânăr în haină albă șezând în partea dreaptă (Marcu 16, 5). Luca ne spune că erau doi oameni în haine strălucitoare (Luca 24, 4). Tânărul lui Marcu le spune femeilor: „Nu vă spăimântați! Pe Iisus Nazarineanul Cel răstignit îl căutați; a înviat, nu mai e aici, iată locul”... etc. (Mc. 16, 6—7); Mt. 28, 5—7). Cuvinte asemănătoare vorbesc și cei doi ai lui Luca, dar rezultatul e altul. După Marcu, femeile au fugit de la mormânt, pentru că le cuprinsese frica și n'au spus nimănui nimic, câtă vreme după Luca, se pare că ele ar fi spus toate cele întâmplate celor unsprezece și tuturor celorlalți. Acest lucru e confirmat și de Matei (cap. 28, 8).

Abla plecate femeile, ajung la mormânt Petru și Ioan. Nu văzură pe nimenea, dar ei mai îndrăzneți observară mai bine lucrul: mormântul era gol, legăturile și giulgiul erau acolo neatînse, iar marama dată la o parte. Dacă ar fi fost adevărată presupunerea Magdalenei, răufăcătorii, grabiți l-ar fi dus așa cum era... Plecară și ei cu o îndoială în suflet, pe care n'o puteau lămurii.

Plecați apostolii, Maria Magdalena se reîntoarce la mormânt, singură. Se oprește nedumerită la ușa mormântului și începe să plângă. Dinăuntru, aude un glas: „De ce plângi?” Când privește mai bine, vede două figuri de om în haine strălucitoare, pe care nu le recunoaște că ar fi îngeri și cu ochii plini de lacrimi le spune: Plâng, pentru că „au luat pe Domnul” (Ioan 20, 13). În clipa aceea, Cineva trecea pe acolo. Magdalena, fără să-i privească chipul, se îndreaptă spre el ca și când ar fi fost grădinarul: „Spune-mi Doamne, dacă tu l-ai dus aiurea, unde l-ai pus și eu îl voi ridica. Streinul o cheamă pe nume: „Maria!” La numele acesta se desțeptă ca dintr'un somn greu. Îl privește, era El, viu: „Invățătorule!” exclamă ea, aruncându-se la pământ gata să-I îmbrățișeze picioarele. Era prima oară când Cel mort a fost văzut și recunoscut viu.

Dar nu numai Maria Magdalena l-a văzut, ei și Petru, Iacob, Toma, ucenicii care mergeau

spre Emaus, ceilalți apostoli de mai multe ori și „peste cinci sute de frați împreună”, scrie Sf. Ap. Pavel celor din Corint și adaugă: „Cea mai mare parte dintre ei sunt vii și îi puteți întreba. Și chiar eu Pavel, cu ochii mei aceștia l-am văzut” (I Cor. 15, 5—8).

Toate aceste mărturii dovedesc până la evidență, că Hristos a învins moartea nu numai cea naturală ci și cea supranaturală.

Moartea naturală e despărțirea sufletului de trup. Fără îndoială că noi toți vom muri, dar moartea noastră nu va mai fi plină de groază, căci durerile agoniei vor fi unite cu durerile agoniei lui Hristos și vor fi curățitoare de păcate pentru sufletul nostru. Teama și tristețea ultimelor zile, vor fi unite cu teama și tristețea lui Hristos, care vor aprinde în noi nădejdiile unei vieți mai senine. După învierea lui Hristos, învierea noastră devine certitudine. Prin învierea lui Hristos noi am devenit fii ai lui Dumnezeu și fiindcă am fost încorporați în El, care a înviat, și noi vom învia.

Va veni o zi când nu vor mai fi morminte în lume: „Viața va zdrobi moartea, Cel nemuritor va înghiți pe cel muritor. Moarte, unde este biruința ta? Moarte, unde este boldul tău” (I Cor. 15, 54—55).

Hristos prin învierea Lui a învins și moartea supranaturală, care constă în separarea sufletului de harul lui Dumnezeu. Această separare a venit mai întâi prin păcatul lui Adam, după care toți ne naștem morți sufletește.

În două chipuri ne-a comunicat Hristos roadele biruinței Sale asupra morții: prin Botez și prin Spovedanie. Atunci când omul se afundă în apă, însemnează că se unește cu patima Domnului și cu El moare păcatului; când iese din apă, e un om nou, pe care Hristos îl cheamă să-i împărtășească nu numai viața cea nouă câștigată de El, viața harică, ci și rezultatul acestei vieți, fericirea cerului.

Al doilea mijloc prin care Hristos ne comunică roadele biruinței Sale este Spovedania: omul care ingenunchie, se umilește și se pocăiește înaintea duhovnicului, moare păcatului; după deslegare se scoală ca nouă creatură a lui Hristos.

Fericitul Augustin, comentând capitoul 19, 34 din Evanghelia Sf. Ioan, scrie atât de frumos: „Evanghelistul se servește de un cuvânt foarte ales. El nu zice că ostașul a rănit sau a lovit coasta lui Hristos, ci zice că a deschis-o (aperuit), ca și când ar fi voit să arate că a fost deschisă poarta vieții din care au isvorit Tainele, fără de care nu se poate intra în adevărata viață”.

Sărbătoarea Paștilor să ne îndemne a ne ținea uniți cu Hristos biruitorul morții prin împărtășirea cu Sf. Taine, dacă vrem să nu murim ci să trăim în veac!

Pr. Moisiu

(Urmare din pag. 1-a)

nu vor învia spre viață, ci spre moarte, căci nu e în ei duhul lui Hristos care să-i învie. Iar trupul singur nu poate învia. Dimpotrivă el prin sine tinde spre stricăciune și rămâne în stricăciune. De aceea spune Apostolul: „Căci dacă viețuiți după trup, veți muri, iar de veți omori cu duhul faptele trupului, veți fi vii” (Rom. 8, 13).

Moartea este rodul păcatului. De aceea ea e biruită numai unde e biruit păcatul. Numai acela va învia în Hristos, care se silește în decursul vieții pământești să ducă o viață curată în El.

Aceasta e vestea de bucurie pe care

ne-o aduce praznicul Învierii Domnului cine învinge păcatul în viața aceasta, scăpat de moarte. Iar păcatul poate fi învins prin puterea lui Hristos, care se sălășluiește în tot cel crede în El. Cu puterea Domnului Hristos ne eliberăm de păcat, cu puterea Lui ne eliberăm de moarte. În Domnul nostru Iisus Hristos avem biruința asupra păcatului și asupra morții, asupra acestei părechi întunecate, vrăjmașe vieții noastre. În Domnul Hristos avem izvorul curăției și al învierii.

Drept aceea, iubii mei fii sufletești, străduiți-vă după o viață curată întru Domnul Hristos, ca să aveți parte și de învierea spre viața cea adevărată. Lumina acestui praznic să alunge din sufletele voastre orice gânduri de întunec, să așeze în ele numai gânduri luminoase, curate, iubitoare de Dumnezeu și de semenii.

Gândurile de întunec sunt gânduri de vrăjmașie, gânduri de sfadă, gânduri ducătoare la ciocniri și lupte între oameni și popoare. Gândurile de lumină, gândurile curate, sunt gânduri de pace și de bună înțelegere între oameni. Ocrotiți și îngrijiți aceste gânduri de pace în sufletele voastre și faceți ca ele să treacă și în sufletele semenilor voștri. Faceți-vă astfel propoveduitorii păcii și făcătorii de pace, căci „fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”. Împotriviți-vă prin pacea sufletelor voastre valului de războiu care vrea să se întindă peste lume și faceți să se întindă mai degrabă peste lume valul de pace din sufletele voastre, ca să dovediți că aveți în voi duhul lui Hristos și rodirile acestui duh, dintre care unul este pacea (Galateni 5, 22). Arătați că e mai tare roada Duhului, adică pacea, decât roada celui rău, care este cearta aducătoare la războiu.

Să ajutăm cu toții pe aceia care luptând pentru pace, mobilizează pe toți bunii patrioți, pentru a cere marilor puteri ale lumii, ca să se înțeleagă între ele. Pe acelaș drum al păcii, vă mai îndemn, și de astădată, să munciți cu drag ogoarele voastre, să vă împliniți cu sârg planul vostru de muncă, participați de preț din planul cel mare, pe mai mulți ani, al Patriei, care trebuie să aducă tuturor un trai mai bun și respect mai mare din partea altor popoare.

Arătați că sunteți fiii luminei, nu ai întunerecului, căci numai așa veți avea parte de lumina veșnică, de lumina vieții de după înviere, în care a intrat Hristos prin înviere și în care năzuim să intrăm toți cei ce credem în El.

Trimițându-vă aceste sfaturi părintești, vă adresez tuturor, cu credință tare și cu nădejde neclintită, creștinescul salut:

„Hristos a înviat”!

și urându-Vă ca praznicul luminat al Învierii Domnului să-l petreceți cu bucurie creștinească, Vă împărtășesc arhieresti binecuvântări și asigurarea rugăciunilor ce le facem către Tatăl ceresc, ca toți să aveți parte la vremea sa de învierea spre viața de veci.

Sibiu, la sărbătorile Învierii Domnului din anul 1951.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor

Nicolae,
arhiepiscop și mitropolit

PACEA CRUCII

Spre deosebire de celelalte mari confesiuni creștine, Ortodoxia a păstrat intact și a valorificat cu neegalată fidelitate tezaurul de învățături primite dela Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, neîngăduindu-și să opereze în substanța lor niciun adaos sau corectură omenească.

Constatarea aceasta este valabilă nu numai pentru zăcămintele ei dogmatice, ci se revarsă și asupra tărâmului etic în totalitatea lui, așadar atât asupra sectorului individual, cât și a celui obștesc. Ortodoxia n'a îngăduit nicicând libertatea insului și nu i-a desfigurată personalitatea prin opreliști și practici incompatibile cu valoarea și demnitatea omului, dar nici nu a exagerat această libertate, ci a temperat-o constant, în concordanță cu porunca dumnezească a iubirii, prin recomandarea — cu accent de îndatorire — de a ține seamă de deaproapele tău, cinstindu-l și iubindu-l îndată după Dumnezeu, ca pe tine însuși.

Etica ortodoxă nu crează conflicte cu natura. Pe aceasta tinde s'o readucă la starea originară de curăție și demnitate morală, fără a-i falsifica esența prin interpretări artificiale și teoretizări incompatibile cu datele reale ale existenței.

Etica ortodoxă este directă, sinceră și simplă. Ea stă realmente în slujba vieții. N'o înnăbușe și nu-i strangulează elanurile firești. I le ordonează, i le purifică, i le însuflețește. În normele ei morale, ea oferă tot atâtea indicatoare de direcție și distanță în spre bucuriile supreme ale vieții. A celei de aici, din această lume, și mai ales a celei de dincolo. În viața de-aici, te povățuește cum să izbutești fără să rănești pe nimeni, pe toți semenii tăi ajutându-i să țină pas cu Modelul-Hristos; pe cealaltă, te învață cum s'o cucerești. Scurtezi distanța biruinții tale în această viață în măsura în care — ținându-te de normele morale — te desăvârșești în umbletul tău pe căile binelui. Cucerești cealaltă viață — fără de moarte și cu fericiți vedere a feței lui Dumnezeu împreună — *dacă* în viața pământească ai urcat cât mai sus spițele scării desăvârșirii creștinești.

Aceasta însemnează că în făurirea capodoperei „bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4, 13), prin care sf. apostol Pavel înțelege constant imitarea *isbutită a Modelului-Hristos* — căruia îi mai zice când „om nou” (Ef. 2, 15; 4, 24; Col. 3, 10), când „făptură nouă” (II Cor. 5, 17; Gal. 6, 15) — în adăugirea ta frontului select al aliaților fideli ai Fiului lui Dumnezeu, *reforma sufletului este esențialul*. Fără ea, condiția de creștin este pură aparență, nu calitate de creștin. Este ca o tăbliță fixată la cele două capete ale unei uliți de sat sau de oraș, care nu obligă ulița respectivă să fie numaidecât atât de celebră ca numele glorios pe care îl poartă.

Nu intrăm în amănunte. S'a înțeles că a fi creștin însemnează a deveni realmente *altfel*. Altfel de cum ești. Chiar de ești bun, milostiv, cinstit, harnic și pașnic, ca să nu porți în deșert „tăblița” indicatoare a relației tale cu Dumnezeu, fixată nevăzut pe fruntea-ți de prunc, în botez, trebuie zi de zi să te străduiești a fi *altfel*.

Calitativ altfel! Să te treci constant prin toate gradele de comparație ale calificativelor morale — și mai ales să nu uiți că până la superlativul absolut al participării tale la desăvârșirea lui Hristos mai este atâta drum de străbătut cât o viață petrecută în strictă conformitate cu voia lui Dumnezeu, plus pragul care restituie trupul pământului din care a fost luat, iar sufletul îl așează în fericiți lumină lină a apropierei spațiale de bucuriile găsite în ceruri tuturor celor ce scriși au fost în Cartea Vieții.

Ceea ce deosebește fundamental era precreștină a istoriei religioase a omenirii de cea actuală, este tocmai *posibilitatea* de a trece pragul amintit cu certitudinea că comuniunea cu Hristos, începută aici pe pământ, se desăvârșește în viața de pe celălalt tărâm. Nu numai pentru unii, predestinați oarecum să guste deliciile ei fără seamă și fără sfârșit, ci pentru toți cei ce se poartă în această viață așa cum s'ar fi comportat Hristos în locul lor. Numai pentru aceștia! Discriminări în materie de dobândire a cetățeniei împărăției cerurilor nu există — dar nici porți larg deschise pentru lacomi și desfrânați, pentru nelegiuții cari amărăsc viața semenilor lor și îl amărăsc pe Dumnezeu.

Posibilitatea aceasta — unică, fără repetiție acum și în vecii vecilor — ne-a fost hărăzită prin patima crucii. Dimineața Învierii este surla cu ecouri mai puternice decât larma veacurilor de frământare omenească, ce vestește izbânda ei deplină. Pe cruce a fost omorită vrajba dintre semințiile pământului și de pe lemnul ei se preling în vinele omenirii regenerate prin jertfa Mântuitorului fiorii desmărginitei bucurii de a te ști petrecând la poala protectoare a Atotputernicului, pe care te-ai întrebat vreodată de ce îl numești cu atâta încredere și cu graiu înmuiat de simțiri cerești „Tată”?

Îndeletnicirile mele, nepotrivit spuse „profesionale”, mă îndatorează să recitesc de repetate ori, printre altele, următorul fragment din epistola sf. apostol Pavel către Efeseni: „Iar acum, întru Hristos Iisus, voi, care oarecând erați departe, v'ați apropiat (de Dumnezeu) prin sângele lui Hristos. Pentru că el este pacea noastră, cel care a făcut din amândouă una și a dărâmat peretele cel din mijloc al despărțiturii, vrajba, stricând legea orânduirilor din porunci, pentru ca întru sine să-i zidească pe cei doi într'un om nou, făcând pace, și să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu într'un trup prin cruce, omorînd vrajba prin ea. Și venind v'a vestit pace vouă, celor de departe și celor de aproape, că prin el avem și unii și alții apropierea de Tatăl într'un Duh” (Efeseni 2, 13—18).

Îl citești și tu, frate preote, din aceeași nebiruită „silă profesională” — am înțeles: silă lăuntrică — și va trebui să mărturisești cu mine că tresari de fiecare dată, ca'n fața unei revelații. Dacă-i altfel, dacă ecourile lui se isbesc de suprafața simțurilor corporale, reia lectura lui: de astădată, adăugând un spor de încordare lăuntrică impresiei moarte pe care o prinzi în pupilele vederii trupesti.

Toată drama omenirii precreștine — căci cei doi, de care e vorba aici, adică

iudeii și „neamurile”, alcătuiau întreaga omenire biblică — este recapitulată în aceste dense considerații pauline. Dar și deslegarea ei, neprevăzută decât de Dumnezeu și de aleșii Săi. Fruntea dogorită de suflarea geniului a neobicinuit de dotatului fariseu Saul din Tars, nu putea „inventa” o astfel de constatare. I-a descoperit-o Dumnezeu prin jertfa Fiului Său, celui ce avea să fie „atletul lui Hristos”.

Crucea împlântată în pământul pietros al culmii Căpățanii, a pus pace între Dumnezeu și oamenii răsvrațiți împotriva obârșiei și a odihnei lor fără de sfârșit: Cerul creștinătății. Crucea a reîmprospătat omenirii lecția uitată a frăției paradisiace. Crucea a curmat revolta simțurilor, restabilind în atât de hărțuita noastră fire omenească, tăbărită de păcat, *primatul sufletului*.

Crucea lui Hristos este *pacea noastră*.

Iarăși se tulbură semințiile pământului, pentru că în vremea noastră se mai găsesc conducători de popoare care amenință să distrugă și ceea ce bruma a mai rămas după viforul pustiitor al celui de al doilea război mondial. Un singur gând ne însuflețește pe toți: Așa ceva nu trebuie să se mai repete! Îi adăugăm năzuința de neînfrânt, laolaltă cu sute de milioane de oameni ridicați ca un om pentru apărarea păcii: Așa ceva nu lăsam să se mai repete!

Suntem creștini! Suntem oare cu adevărat?

Suntem neîndoios, dacă am înțeles că dimineața Învierii se întâmpină cu urechea ațintită la salutul ce ni-l adresează din înalturi Fiul lui Dumnezeu înviat din morți: „Pace vouă”!

Pacea sufletului a fost câștigată cu preț greu: A trebuit să curgă pe cruce sângele lui Dumnezeu!

Darul ei se păstrează cu rugă și priveghere — și cu hotărîrea de-a o apăra realmente de uneltirile celui rău.

Ai înțeles, desigur, unde-i locul tău!

GRIGORIE T. MARCU

Un obicei bun — practicat în Mitropolia Olteniei — este împreunarea la ședințele Centrelor Parohiale a slujbei în sobor, predicilor și conferințelor, cu opera de ajutorare creștinească a elevilor săraci, bolnavilor și văduvelor. Astfel Centrul Parohial din comuna Slătioarele-Argeș, cu ocazia ședinței din 15 Octomvrie 1950, a predat cantinei școalei elementare din comună: 64 kgr. prune uscate, 45 kgr. fasole, 51 kgr. mălai și a ajutat cu suma de lei 5000 pe un credincios bolnav T. B. C. Și ca acesta se mai citează și alte cazuri (cf. „Mitropolia Olteniei” Nr. 1—2, 1951). O încreștăm ca o sugestie pentru Conferințele noastre preoțești. În lucrarea aceasta a ajutorării pot fi antrenate Comitetele parohiale provizorii.

„Ortodoxia”, revista Patriarhiei Române, în Nr. 4 (Octomvrie—Decemvrie) 1950 se ocupă de noua dogmă romano-catolică despre înălțarea la cer a Maicii Domnului, publicând o serie de studii substanțiale despre mariologia catolică și mariologia ortodoxă. Cum mariologia este un capitol al Teologiei ortodoxe nedebătut până acum pe larg în scrisul nostru teologic, problema merită a ocupa atenția Teologiei și preoțimii românești un timp mai îndelungat, ca astfel să se evidențieze toate aspectele ei și să se fixeze formularea teologică adecvată cultului ce se acordă Maicii Domnului în Biserica noastră, spre deosebire de exagerările neîntemeiate ale catolicismului.

Invierea pentru cei curați cu inima

Numai „cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu”, zice Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Păcătoșii, viclenii, tru-fașii, cei ce pismuesc, înșelătorii și aceia care simt plăcerea de-a trăi fără oste-neală, toți aceștia și alții asemenea lor, „nu vor vedea pe Dumnezeu”.

A „vedea pe Dumnezeu”, aici pe pământ însemnează o stare în care credinciosul se simte bine, se simte mulțumit și împăcat cu sine însuși, cu Dumnezeu și cu oamenii. Creștinul care poate spune despre sine că se simte fericit, este acela care între oameni, „tuturor toate se face”, iubește, se ostenește, lucrează, ajută și dorește pacea. Este acela care în raport cu Dumnezeu este împăcat și se ferește a aduce vătămare cuiva, pentru că toate sunt făptura Tatălui ceresc.

Unul care nu are inima curată, este un bolnav. Și bolnavii sunt o piedecă pentru propășirea societății și pentru lășirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Un om păcătos este un mort atât pentru sine cât și pentru alții, după cum un trup necurățit pune în primejdie atât viața proprie cât și viața altora.

Dar după cum curăția trupului se realizează printr-o îngrijire și primenire a sa, tot astfel curăția inimii se săvârșește prin recunoașterea și mărturisirea păcatelor, prin aceea autoacuzare care te curățește, te face mai bun și te îmbracă cu plenitudinea aptitudinilor unui creștin sănătos și cinstit.

Spovedania este deci un filtru minunat al impurităților sufletesti. Ea constituie oarecum plumânii de respirație a vieții spirituale, care înzdrăvenesc toate fibrele și crează aptitudini spre alergarea la semnul vieții fericite.

Dacă în ordinea firească a lucrurilor numai o respirație normală, ce pulsează în chip regulat pe minut, ne garantează sănătatea deplină, apoi în ordinea sufletească trebuie să ne dregem plumânii duhovnicești cât mai des.

Asupra spovedaniei dese s'a discutat destul de puțin în raport cu importanța pe care o reprezintă această „instituție de pedagogie divină prin care se cârmuiește sufletul în toate resorturile sale către o viață creștină”. Aceia care sunt împotriva spovedaniei dese, împotriva unui control des și sever al conștiinței, aceia au un singur motiv: că prin mărturisirea deasă s'ar bagateliza oarecum actul sfânt al spovedaniei, și afară de aceasta, ar fi și o încurajare, o stimulare spre păcat, știind că Dumnezeu iartă ori de câte ori greșești. Această însă ni se pare o tălmăcire cam forțată, ce isvorește din tendința de a da o soluție cât mai comodă practicii dese a așezământului spovedaniei.

O spovedanie deasă însă are la temelia sa motive logice; mai întâi de ordin soteriologic și apoi motive de ordin psihologic-rațional.

Din unghiul mântuitor, lucrul este lămurit: numai „cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu”. Este adevărat că porunca a patra bisericască ne rânduiește acestea: „să ne mărturisim păcatele de patru ori pe an; iar cei ce sunt înaintați în cuvioșie, în cucernicie să se mărturisescă în fiecare lună. Ce principiu isvorește din această poruncă? De aici se observă că, pe măsură ce

este cineva mai înaintat în virtute, are porunca și obligația să se mărturisească cât mai des. Aici trebuie să considerăm viața primilor creștini care practicau o spovedanie deasă și împărtășire zilnică. Sfântul Vasile cel Mare în „Regulele” sale ne spune lămurit că „pocăința nu trebuie să înceteze în cursul vieții întregi: căci cine e fără păcat? în toată clipa păcătuim — zice Sf. Vasile cel Mare — dacă nu cu fapta apoi cu cuvântul; dacă nu cu cuvântul, atunci cu gândul”. Apoi, continuă același sfânt părinte: „Ori cât de mici sunt păcatele, ele pătează conștiința; iar conștiința trebuie să fie mereu curată. Dacă conștiința trebuie păstrată curată, dar totuși ea zilnic se pătează, atunci în toată ziua trebuie să o și curățim”. Călugărul cărturar Nicodim Aghioritul, în exomologhitarul său îndeamnă „pre păcătoșii cei ce se mărturisesc să se mărturisească adeseori”. Pentru a fi lesne înțeles, el se folosește de o asemănare foarte plastică. „Berzele — zice el — au obicei, că nu se mai duc acolo unde li se strică cuiburile. Tot așa și dracii fug dela acela care se mărturisește des, căci cu deasa mărturisire se strică cuiburile și mrejele lor”.

Din punct de vedere psihologic-rațional, mărturisirea deasă te face un creștin întreg. Te face să îți rânduiești cu viața ta particulară și socială, să te controlezi față de tine și față de semenii.

Ea este și un fortificant pentru voință, te face să vrei și tu ceea ce îți poruncește Dumnezeu. Te face să te înfrânezi dela atâtea și atâtea rele și să te rușinezi a săvârși și a repeta atâtea și atâtea nelegiuiri.

Raportând acum „curăția inimii” la marele praznic al Învierii Domnului, sărbătoarea aceasta este o sărbătoare adevărată numai pentru aceia cu conștiința împăcată.

De aceea, este lesne de înțeles, de ce pentru unii credincioși, invierea lui Hristos este o problemă învechită. Și este învechită numai atâtea vreme cât ei nu sunt „curați cu inima”. Învierea Domnului, este praznicul „Păcii”, al împăcării și acest praznic nu poate fi simțit de cât de creștinul purificat de păcat. Numai omul care s'a arătat biruitor asupra păcatului se poate bucura și de praznicul Păcii, al Învierii. Toți credincioșii, care și-au purificat sufletul în post și rugăciune, în baia renașterii a doua, vin în haină de sărbătoare, cu inimă veselă la marele praznic al învierii și plini de lumina ce a isvorit din mormânt, vestesc marea bucurie ce le-a cuprins ființa: Hristos a înviat! Mărturisind și salutul cu care Cel înviat întâmpină pe ucenicii Lui: Pace vouă!

Prot. N. BELEA

Despre Biserica Ortodoxă Română apar deseori pagini informative, în revista „Glasul Ortodoxiei” și în „Almanahul ortodox”, publicate de Biserica Ortodoxă din Cehoslovacia. În deosebi, în „Glasul Ortodoxiei” nr. 2 și 3 pe 1951, păr. R. V. Hacar, care ne cunoaște țara ca și teologia, face o plăcută cronică despre principalele evenimente din viața Bisericii noastre, în cursul anului trecut. La informație i-au folosit și revistele noastre „Telegraful Român” și „Lumina Satelor”.

PREMIILE INTERNAȚIONALE STALIN „Pentru întărirea păcii între popoare”

La 2, 5 și 6 Aprilie a. c. au avut loc la Moscova ședințele Comitetului pentru decernarea premiilor internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”. Ședințele au fost prezidate de academicianul Skobelțin.

Premiile internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”, instituite prin decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U. R. S. S. la 20 Decembrie 1949 în legătură cu cea de-a 70-a aniversare a zilei de naștere a lui Iosif Visarionovici Stalin, sunt acordate în fiecare an de Comitetul pentru decernarea premiilor internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare”, unui număr de 5 până la 10 cetățeni ai oricărei țări, indiferent de convingerile lor politice, credințe religioase sau rasă, pentru merite excepționale în lupta pentru menținerea și consolidarea păcii.

Persoanele distinse cu premiul internațional Stalin primesc diploma de laureat al premiului internațional Stalin, o medalie de aur cu portretul lui I. V. Stalin și un premiu de 100.000 ruble.

La ședințele Comitetului pentru decernarea premiilor internaționale Stalin au participat președintele Comitetului academicianul Skobelțin, vicepreședinții: președintele Academiei de Științe a R. P. Chineze Kuo Mo Jo și scriitorul Louis Aragon (Franța) și membri Comitetului: John Bernal, profesor la universitatea din Londra (Marea Britanie), poetul Pablo Neruda (Chili), Jan Dembowski, profesor la universitatea din Lodz (R. Polonă), scriitorul Bernhardt Kellermann (Germania), academicianul Mihail Sadoveanu (R.P.R.), scriitorii sovietici Alexandru Fadeev și Ilya Ehrenburg.

În cadrul ședințelor sale, Comitetul a examinat propunerile prezentate pentru acordarea premiilor internaționale Stalin pe 1950 și a adoptat următoarea hotărâre:

Premiile internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare” sunt decernate următorilor reprezentanți ai forțelor democratice din diferite țări ale lumii pentru merite excepționale în lupta pentru menținerea și consolidarea păcii:

1. Frederic Joliot-Curie, profesor la Collège de France, membru al Academiei de Științe a Franței.
2. Sun Cin Lin, președinta Asociației de ajutor popular chinez.
3. Hewlett Johnson, decan de Canterbury (Marea Britanie).
4. Eugenie Cotton, director de onoare al Școlii Normale Superioare din Sèvres (Franța).
5. Arthur Moulton, fost episcop protestant (Statele Unite).
6. Pak Den Ai, președinta Uniunii Democrate din Coreea.
7. Heriberto Jara, fost ministru, (Mexic).

Hotărârea este semnată de președintele Comitetului Skobelțin și ceilalți membri ai Comitetului.

Marea Adunare Națională a votat în zilele de 5—7 Aprilie a. c. Bugetul de Stat al R. P. Române pe anul 1951. Bugetul însumează la venituri 433,9 miliarde lei față de 399 miliarde în 1950 — iar la cheltuieli 429,9 miliarde față de 381,3 miliarde în 1950. Circa 87% din venituri se vor realiza dela întreprinderile și organizațiile economice din sectorul socialist. Astfel venitele întreprinderilor sunt folosite pentru dezvoltarea economiei naționale, pentru construirea de noi fabrici și uzine, menite a contribui la ridicarea și îmbunătățirea traiului poporului nostru muncitor. Pentru finanțarea economiei naționale sunt prevăzute 266,2 miliarde lei; pentru acțiuni social-culturale 104,7 miliarde lei (24,3%); pentru apărarea țării 15,8%, din buget. Este un buget al construcției pașnice, care oglindește efortul constructiv al poporului muncitor. El mărturisește că poporul nostru crede în biruința păcii asupra războiului, datorită voinții de pace a milioanelor de oameni ai muncii!

„Cine nu muncește, nici să nu mândnească”

URARE

De sfintele sărbători ale Învierii Domnului „Telegraful Român” dorește tuturor colaboratorilor, cetitorilor și sprîjinitorilor lui pace și bucurie, mărturisind marea veste a creștinătății: Hristos a înviat!

CHEMARE

Ca și în alți ani, și anul acesta în Vinerea Luminată, Sf. Mănăstire Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus (Raionul Făgăraș) își așteaptă pelerinii.

Cu ocazia hramului va sluji I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE, înconjurat de un mare sobor de preoți.

C. Preoți sunt chemați să vie cu poporul credincios, ca să ia lumină din lumina lui Hristos și dar din darul Maicii Domnului la „Isvorul Tămăduirii”.

LUNA MAI

[Urmare din pag. 1]

mers consecvent pe linia marxist-leninistă, cu toate jertfele ce a trebuit să le aducă.

După al doilea războiu mondial Uniunea Sovietică a biruit forțele hitlerismului și fascismului, arătând superioritatea sistemului socialist față de cel capitalist.

9 Mai e ziua victoriei. Ea e și ziua independenței noastre naționale.

Astfel datorită victoriei asupra fascismului a Uniunii Sovietice, popoarele din țările de democrație populară și-au recâștigat independența, pășind cu vigoare pe drumul construirii socialismului. P. C. R. a devenit Partidul Muncitoresc Român, unicul partid al clasei muncitoare din România, și a condus din biruință în biruință poporul muncitor, transformând România dintr-o țară capitalistă într-o țară de democrație populară în drum spre socialism.

În această operă de revoluționară transformare, Biserica Ortodoxă Română a fost lăsată să-și desvolte activitatea religioasă-morală între credincioșii ei în toată libertatea și ea a colaborat, în domeniul moral și social la realizarea tuturor reformelor, care au contingențe cu învățătura creștină. Dreptatea socială, desființarea exploatării, ridicarea nivelului de trai și cultural al popoului muncitor, lupta pentru pace — sunt tot atâtea obiective în care Biserica a colaborat cu Statul, dovedindu-se a fi o instituție vie, în permanent contact cu noile realități sociale.

Luna Mai, luna florilor, a luminii și a vieții. Luna nădejdiilor, a bilanțului, a aniversărilor. Ea ne îndeamnă acum să muncim cu elan pentru realizarea Planului Cincinal și a marelui plan de electrificare a țării, ca prin munca noastră să întărim Patria și să contribuim la biruința păcii în lume!

Anunț

Consiliul arhiepiscopesc caută un preot pensionar pentru parohia Joseni, atașată la parohia Gheorgheni din Regiunea Mureș, care să poseadă și limba maghiară.

Beneficiile stabilite sunt:

1. Câte una felderă secară dela circa 100 capi de familie din Joseni și 15 capi de familie din filia Ciuraru.

2. Câte 1/4 stânjîn lemne de foc esență fag, dela capi de familie din categ. întâia (cca 50).

3. Stolele obișnuite.

În Joseni avem biserică de piatră din anul 1850, casă parohială de cărămidă cu mai multe camere și clădiri economice.

Doritorii de a merge ca preot la Joseni, își vor înainta cererile la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu.

Consiliul arhiepiscopesc

Redactor: Prof. Dr. NICOLAE MLADIN

ÎNVIEREA

Din noapte înnegurată amarnic de povară
Un fulger de lumină din cer ușor coboară
Cutremurând mormântul sub razele 'nvierii
Hristos din morți se scoală spre cerul preamăririi.

Un mugur nou de viață plesnește spre lumină
Și-un cânt de mântuire în inimă s'adină,
Marama morții cade în zarea învierii
Și sufletul primește scânteia mângâierii

Păcatul se destramă sub raza înnoirii,
Mocirla vrajbei seacă sub floarea înfrățirii,
Iubirea să 'ncunune pe om cu bunătate,
Iar pacea să rodească 'ndeplină libertate.

Hristos înviat astăzi din moarte la viață
Balsam de viață nouă s'aprindă pe'orice față,
Ca învierea sfântă s'o guste omentrea
Sub flamurile păcii ce-adeuce fertileta.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Învierea Domnului

(Continuare din pag. 2-a)

rea Domnului pentru viața celui credincios: Hristos cel înviat, isvor de energii dumnezeiești, este inima vieții noastre, căci intrând în relație de iubire cu El devenim o nouă creatură, capabilă să vieze în El și să aducă roade de mântuire. Astfel creația din nou a omului începe din această lume, ca la sfârșitul veacurilor să-și sărbătorească biruința deplină.

Iisus Hristos își revarsă viața Sa în toți cei ce cred într'ansul, ca să-i înoiască. Iar înnoirea aceasta se manifestă și în relațiile sociale: ea însemnează împărăția lui Dumnezeu în suflete. Și împărăția lui Dumnezeu este: iubire, bucurie, pace. De aceea cei ce sunt ai lui Hristos devin centre de iradiere a iubirii, a bucuriei și a păcii între oameni. Ei sunt fiii ai iubirii, fiii ai bucuriei, fiii ai păcii. Puterea lor este iubirea — inima lor este bucuria — roada lor este pacea. Ei sunt făcători de pace. Ei cred în biruința păcii asupra războiului, precum cred în puterea și biruința binelui în lume. Ei visează și luptă pentru o societate, în care să domnească iubirea, pacea și dreptatea, în care omul să fie omului frate și exploatarea omului de către om să fie o aminire urâtă a unor vremi apuse.

De aceea fiii păcii sunt și fiii muncii constructive și colaboratori în lupta pentru desființarea exploatării omului de către om și pentru realizarea idealului unei societăți desăvârșite, în care toți cei ce muncesc cu cinste și dragoste să participe la bunurile culturii și civilizației.

Astfel învierea lui Hristos nu este un eveniment pur istoric — adică întâmplat odată — ci ea este putere divină, ce se revarsă neconținut din Hristos în cei credincioși și se manifestă în înnoirea vieții. Căci adevărata mărturie a credinței în învierea lui Hristos nu este salutului simplu: „Hristos a înviat”, ci viața cea nouă care arată tuturor că Hristos e cu adevărat viu în inimile noastre. Că noi suntem în El și El în noi, că viața noastră este mlădiță din viața lui Hristos (Ioan 15,1—12). Că prin noi, preoți sau credincioși, lucrează Hristos, ca odinioară prin Sf. Apostoli și primii creștini (Marcu 16, 20).

N. MLADIN

„Fericiti sunt făcătorii de pace,
că aceia fiii lui Dumnezeu se vor
chema”

Nr. 1597/1951.

Circulară

către toate oficiile protopopești și parohiale
din Arhiepiscopia ortodoxă română de
Alba-Iulia și Sibiu

Cuminecare tinerilor nupturienți cu sf. Taine

În cele mai multe din parohiile Arhiepiscopiei noastre, era un obicei ca tinerii nupturienți să fie împărtașiți cu sf. Taine. Preoțimea noastră este îndrumată de-a stăruii ca acest obicei frumos să fie practicat peste tot.

Mai mult, cu bun tact preoțimea va trece și la o sumară pregătire catehetică a tinerilor nupturienți, viitori soți, pentru ca ei luând astfel îndemn să pășească dela începutul conviețuirii lor într-o frumoasă viață creștină.

Preoții cari au făcut acest lucru și până acum vor prezenta raport scris prin Oficiile protopopești, arătându-ne experiențele lor și rezultatele obținute.

Sibiu, la 19 Aprilie 1951.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 2154/1951 Bis.

Comunicat

Absolvenții de Acaemii și Facultăți teologice, cu licență ori doctorat, hirotoniți ori aspiranți la hirotonie din cuprinsul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, precum și cei ce doresc să se stabilească în Arhiepiscopie, — care n'au prestat examenul de capacitate preoțească, se vor prezenta la examenul de capacitate în proxima sesiune dela 4—6 Iulie a. c. la sediul Arhiepiscopiei.

Pentru admiterea la acest examen, candidații vor înainta Consiliului arhiepiscopesc cerere, însoțită de actele personale și de studii secundare și teologice în original, până la 15 Iunie a. c.

Materiile acestui examen sunt cele predate în Academii ori Facultăți — aprofundate și anume: Studiul biblic al Vechiului și Noului Testament, Istoria bisericească universală și națională, Dogmatica și Morala, Teologia practică: Pastorală, Omiletică, Catehetică, Liturgică și Dreptul canonic cu Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, Regulamentul disciplinar, Canoanele bisericești și Dispense arhiericești. Cântările bisericești și rânduiala serviciilor religioase.

Examenul e în scris și oral.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 26 Martie 1951.

Consiliul arhiepiscopesc